

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **J. B.**
bytem P.
zastoupena JUDr. Martinem Páskem, Ph.D., advokátem
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a
občanskosprávní**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015 č.j. S-MHMP 1993813/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru občansko správního ze dne 20. 10. 2015 sp. zn. R 1102/2015, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se dopustila tím, že dne 3. 4. 2015 v době kolem 19:30 hod., v provozovně Hafíkov, Galerie Nové Butovice, Radlická 117, v Praze 5 využila nepozornosti O. A. a ze stolu umístěného poblíž WC vzala její volně položený mobilní telefon zn. Samsung Galaxy s 5 IMEI 353687/06/860206/6,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

bílé barvy, s poškozeným (prasklým) dotykovým displejem v tehdejší hodnotě 3 900 Kč, v úmyslu si jej ponechat, a tak způsobila škodu na cizím majetku krádeží. Za tento přestupek jí správní orgán prvního stupně uložil podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a ust. § 50 odst. 2 zákona o přestupcích pokutu ve výši 10 000 Kč.

2. V žalobě žalobkyně trvala na tom, že se krádeže nedopustila. Nepopírala, že ze stolku poblíž toalet sebrala mobilní telefon, domnívala se, že přístroj někdo na místě zapomenul a chtěla jej odevzdat. Namítala, že rozhodnutí správních orgánů jsou nesprávná již co do kvalifikace skutku. Podle žalobkyně údajně poškozená mobilní telefon vůbec v dispozici neměla a žalobkyně jej tak nemohla ani z její dispozice odejmout a takto se ho zmocnit. Měla za to, že postup obou správních orgánů při kvalifikaci skutku údajně spáchaného žalobkyní svědčí o nedbalém přístupu těchto správních orgánů ke zjištění skutečného stavu věci. Namítala rovněž nedostatky v dokazování, když se správní orgány nesnažily zajistit výpověď svědka J. V., třetího policisty, který byl přítomen zásahu na místě údajné krádeže, nedošlo ani k provedení důkazu záznamem z hlavního líčení u soudu. Správní orgán prvního stupně nemohl zjistit skutkový stav věci, když neprovedl dostatek důkazů způsobilých jej objasnit, a zároveň důkazy, k jejichž provedení přikročil, hodnotil nesprávně. Přesto, že v přestupkovém řízení vypovídali pouze dva ze zasahujících policistů, přičemž jeden nebyl s to správně popsat časový sled událostí a druhý nebyl přítomen momentu, kdy žalobkyně předávala nalezený mobilní telefon, potvrdil žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že v provedených důkazech žádné rozhodné rozpory nezjistil. Podle žalobkyně je rovněž nepřipustný také postup správního orgánu prvního stupně, kdy tento zjevně hodnotil výpovědi svědků společně s úředním záznamem, ač si byl vědom toho, že úřední záznam nelze v řízení jako důkaz použít. Dále žalobkyně namítala neprokázání jejího úmyslu si nalezený telefon přivlastnit, ukrást. Správní orgán prvního stupně zcela neodůvodněně při hodnocení důkazů vyzdvihnul skutečnosti, které svědčily v neprospěch žalobkyně, skutečnosti v její prospěch naopak pominul. Na závěr se pak žalobkyně ohradila i proti dle jejího názoru nepřipustným hodnotícím odsudkům její osoby.
3. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval námitkami žalobkyně a s odkazem na důvody jím vyložené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považoval žalobu za nedůvodnou.
4. V replice žalobkyně mimo jiné zdůraznila, že nejpodstatnější chybou správního řízení je neprokázání jejího úmyslného jednání. Úmysl žalobkyně ponechat si nalezený mobilní telefon byl dovozen pouze nepřímo z výpovědi poškozené a některých svědků.
5. Soud v předmětné věci rozhodl bez jednání dle ust. § 51 s. ř. s., když žalobkyně s takovým postupem výslovně souhlasila a žalovaný v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s takovýmto postupem.
6. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání v jeho přestupkové věci ze dne 21. 8. 2015 č.j. R 1102/15, vyjádření obviněné ze dne 29. 8. 2015, protokol sepsaný při ústním jednání ze dne 16. 9. 2015 č.j. R 1102/15 MC05 52713/15/OOS6, vyjádření obviněné k podkladům rozhodnutí ze dne 18. 10. 2015, rozhodnutí Úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

městské části Praha 5, odboru občanskosprávního ze dne 20. 10. 2015 č.j. R 1102/15, odvolání žalobkyně ze dne 4. 11. 2015 včetně doplnění ze dne 11. 11. 2015, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015 č.j. S-MHMP 1993813/2015.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud posoudil předmětnou věc takto:
9. Podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), ve znění účinném do 30. 9. 2016, *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí.* Za tento přestupek lze podle § 50 odst. 2 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, uložit pokutu do 15.000 Kč nebo zákaz pobytu.
10. Soud dospěl k závěru, že správní orgány v posuzovaném případě v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu lze odkázat na s. 4-5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: *„Obviněná popřela, že by si předmětný mobilní telefon chtěla ponechat, a opakovaně tvrdila, že jej chtěla vrátit. Na svoji obhajobu dále uváděla, že předmětný mobilní telefon se jí nepodařilo vrátit, protože nemohla najít důvěryhodnou a odpovědnou osobu, které by mobilní telefon vrátila. Proto se snažila najít někoho z ochranky obchodního centra, ale to se jí nepovedlo, a jelikož již byla unavená, jednak z důvodu operace očních víček a bylo již pozdě, na místě vznikl chaos ze strany paní A., tak na mobilní telefon zapomněla. Proto jej vydala až, když byla kontaktována hlídkou policie, a to z vlastní vůle. Proti této verzi stojí ovšem výpovědi vyslechnutých svědků O. A., V. S., P. Š. a J. M., kteří její obhajobu jednoznačně vyvracejí. Svědkyně O. A. vypověděla, že po zjištění, že její mobilní telefon se již nenachází na místě, kde ho odložila, se okamžitě obrátila na pracovníky Hafíkova a svědek J. M. následně zjistil podezřelou osobu, která se u místa, kde byl mobilní telefon svědkyní umístěn, pohybovala. Proto šel ke stolu, mluvil se svědkyní E. L. a následně přímo s obviněnou a zeptal se jí, zda náhodou neviděla u mikrovlnné trouby mobilní telefon a ona mu odpověděla, že ne. Přitom z výpovědi obviněné při ústním jednání jednoznačně vyplývá, že předmětný mobilní telefon vzala u stolku u WC a měla ho u sebe. V tom okamžiku již musela pochopit, že předmětný telefon někdo postrádá. Následně byla kontaktována přímo svědkyní O. A. a z jejího jednání musela seznat, že se jedná o majitelku předmětného mobilního telefonu. Její obhajoba ve smyslu, že svědkyně křičela, že jí nerozuměla, protože mluvila rusky, považuje správní orgán za účelovou. Svědkyně O. A. vypověděla při ústním jednání, že na obviněnou mluvila česky a správní orgán neměl důvod tomu neuvěřit, protože svědkyně, ač cizinka, mluvila před správním orgánem velmi dobře česky. V době, kdy chtěla zjistit, kde je její mobilní telefon, by rozhodně nemluvila rusky, protože bylo v jejím zájmu toto zjistit. Přesto jej obviněná nevrátila a pokoušela se s ním odejít z Hafíkova.“* Správní orgán prvního stupně dále zdůraznil, že v době svědecké výpovědi již paní A. měla svůj mobilní telefon zpět, několikrát ve věci shodně vypovídala, a to jak na policii, tak před soudem, *„a dle názoru správního orgánu neměla důvod vypovídat před správním orgánem nepravdivě, aby se*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobkyni případně chtěla pomstít. Taktéž svědek J. M., který není v celé věci nijak osobně zainteresován, vypovídal, dle názoru správního orgánu, pravdivě. Při ústním jednání sice uvedl, že podle výrazu očí by obviněnou nepoznal, ale dodal, že to bylo z důvodu, že tehdy na místě v Hafíkově měla něco bílého na víčkách. Jelikož obviněná předala správnímu orgánu fotografii svého obličeje (důkaz – foto obviněné po operaci víček), kde je jednoznačně vidět, že má víčka přelepená bílou páskou a tuto fotografii svědek M. nemohl vidět, považuje správní orgán jeho identifikaci obviněné za prokázanou. Tento svědek, dle názoru správního orgánu, neměl důvod vypovídat nepravdivě, protože k projednávané věci a k ostatním účastníkům nemá žádný vztah.... Dále je obviněná usvědčovaná výpovědí svědků V. S. a P. Š., kteří oba shodně potvrdili, že obviněná předmětný mobilní telefon vyndala až po konfrontaci, kdy jí byl zmíněn obsah kamerového záznamu. Předtím svědkům tvrdila, že telefon nevzala. Ve výpovědích svědků V. S. a P. Š. se objevily rozpory zejména ohledně toho, kdo hlídal obviněnou a kdo nahlížel na kamerový záznam. Tento fakt ale nemění nic na skutečnosti, že v podstatné věci vypověděli, že obviněná nevydala předmětný telefon sama od sebe, ale až po upozornění na kamerový záznam.“

11. Městský soud v Praze se s hodnocením správního orgánu prvního stupně, jež aproboval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, plně ztotožňuje. Správní orgány na základě několika důkazů dospěly ke správnému závěru o tom, že žalobkyně daný telefon nehodlala vrátit, nýbrž zamýšlela si jej ponechat. To jednoznačně plyne jak z výpovědi zasahujících policistů S. a Š., tak i z výpovědi pana M., obsluhy provozovny Hafíkov. Městský soud v Praze dále uvádí, že kdyby žalobkyně skutečně telefon našla a chtěla jej vrátit, nepochybně by upozornila obsluhu v provozovně Hafíkov. To však neučinila, o tom, že má mobilní telefon u sebe, nikomu neřekla, a dokonce k výslovnému dotazu pana M., zaměstnance provozovny, popřela, že by daný mobilní telefon viděla. Kdyby skutečně hodlala telefon vrátit, nejpozději v tomto okamžiku (spíše však ještě dříve) by pana M. upozornila, že telefon (dle svého tvrzení) našla. Z uvedených důvodů tak soud verzi, že žalobkyně chtěla upozornit správu obchodního centra, shledal značně nevěrohodnou. Odkazovala-li žalobkyně na § 1052 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v jehož odstavci 2 věta za středníkem je stanoveno, že *byla-li věc nalezena ve veřejné budově nebo ve veřejném dopravním prostředku, odevzdá nálezce nález provozovateli těchto zařízení, který se zachová podle jiných právních předpisů, a není-li jich, postupuje, jako by byl nálezcem*, soud podotýká, že žalobkyně nejpozději v okamžiku, kdy se jí pan M. dotázal, zda telefon neviděla, v případě, že by telefon skutečně zamýšlela vrátit, resp. odevzdat, by mu jistě odpověděla kladně a dotázala se jej, kde nalezne provozovatele obchodního centra, popř. požádala jej, zda by telefon tomuto provozovateli předal, kdyby skutečně chtěla dostát povinnosti dle tohoto ustanovení. Stejně tak žalobkyni nic nebránilo „nález“ věci oznámit panu M. jako personálu provozovny Hafíkov. Ani žalobkyni namítaná okolnost, že pečovala o dvě malé děti, o které se v tu chvíli starala kamarádka, jí jistě nebránila na výslovný dotaz odpovědět pravdivě a údajně nalezený telefon vrátit. Z jednání žalobkyně je však zřejmé, že si telefon hodlala ponechat, tedy nelze přisvědčit námitce, že jí nebyl prokázán úmysl si telefon přivlastnit, a tak naplnila skutkovou podstatu krádeže dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016. Žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí přílehuje uvedl, že pakliže by se žalobkyně skutečně zmocnila předmětného telefonu proto, aby jej při nejbližší možné příležitosti vydala ostraze obchodního centra či jiné odpovědné osobě, potom by bylo namísto předpokládat, že by nalezený telefon nosila viditelně, informovala by o nálezce co nejvíce osob, které mohly poskytnout informace o vlastníkovi telefonu, a to i v případě, kdyby jejím přesvědčením

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

bylo vydat nalezený telefon (vedle jeho vlastníka) jen a pouze ochranné službě obchodního centra; v daném případě by tak tímto způsobem informovala především obsluhu provozovny a svou kamarádku přítomnou v provozovně, místo toho však telefon u sebe ukryla a provozovnu bez dalšího opustila; ani poté, co postižená zjistila, že jí zmizel mobilní telefon a kdy po zhlédnutí předmětného kamerového záznamu vzniklo důvodné podezření, že právě žalobkyně se tohoto telefonu zmocnila, žalobkyně podezření vznášené vůči ní různými způsoby, jak personálem provozovny, tak i samotnou postiženou, odmítala, telefon nevydala a snažila se předmětnou provozovnu definitivně opustit. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.

12. Námitku, že paní A. žádný pokus o bližší komunikaci se žalobkyní neučinila, pouze se rozčileně projevovala v cizí řeči, soud shledal nedůvodnou a plně souhlasí se správním orgánem prvního stupně, který dospěl k logickému závěru, že výpovědi této svědkyně jsou konzistentní a že tato svědkyně, ač cizinka, před správním orgánem hovořila dobře česky a bylo v jejím zájmu po zjištění o zmizení jejího telefonu taktéž hovořit česky, byť v rozrušení nemusel být její projev bezvadný jako za normálních okolností, jak správně podotkl žalovaný v napadeném rozhodnutí.
13. Nelze pak přisvědčit ani žalobní námitce, že nemělo jít o krádež zmocněním se cizí věci; zmocnit se cizí věci je pochopitelně možné, i když vlastník věci nemá věc na sobě nebo při sobě [srov. § 205 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, *a contrario*], pročez není rozhodné, zda paní A. na telefon viděla, nebo nikoliv. Žalobkyně se po „nálezu“ telefonu nikoho nezeptala, komu telefon patří, ani neinformovala nikoho, že jej ukryla k sobě. Telefon se nacházel na stolku nedaleko toalet blízko elektrické zásuvky (a nikoliv například na zemi či na místě, kde by mobilní telefon málokdo čekal), která zjevně byla určena mimo jiné k nabíjení telefonů. Proto soud uzavřel, že se nejednalo o nález, nýbrž že žalobkyně musela vědět, že telefon je (dočasně) odložen záměrně. Její úmysl tak nesměřoval k zatajení nálezu, nýbrž k úmyslnému zmocnění se cizí věci. Proto nepřipadá v úvahu naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, jak naznačovala žalobkyně. Správní orgány nepochybily, jestliže žalobkyni uznaly vinnou z přestupku krádeže dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016. Ani tyto žalobní námitky proto nejsou důvodné.
14. Správní orgán prvního stupně dále odkázal na úřední záznam Policie ČR ze dne 3. 4. 2015, který vyhotovili svědci V. S. a P. Š. ještě v den projednávaného incidentu; správní orgán prvního stupně podotkl, že je mu známo, že jej nelze použít jako důkaz ve správním řízení, avšak skutečnosti tam uvedené korespondují s výpověďmi těchto svědků, zejména jde o fakt, že žalobkyně na jejich dotaz nejdříve uváděla, že předmětný telefon u sebe nemá, ale po uvedené konfrontaci jej vydala. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a podotýká, že tomuto závěru ostatně nasvědčuje i protokol o výslechu osoby podezřelé (žalobkyně) ve smyslu § 76 odst. 3 trestního řádu ze dne 3. 4. 2015 č.j. KRPA-135689-7/TC-2015-001216, který je součástí správního spisu a kde je mimo jiné uvedeno: *„Zhruba po dvaceti minutách jsem odcházela z provozovny, jsem slyšela, jak nějaká paní říká, že jí byl odcizen telefon, a sháněla se po něm. Já jsem krátce po zaplacení zůstala stát ještě v provozovně Hafíkov a po malé chvilce přijela na místo policie. Policie začala na místě řešit krádež telefonu a já jsem jim nejprve říkala, že telefon u sebe nemám, ale po chvilce jsem jednomu z nich telefon vydala, protože jsem*

se styděla a vím, že jsem udělala totální kravinu – ani nevím, proč jsem tak učinila a co mne k tomu vedlo. Svého jednání lituji.“

15. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015 č.j. 10 As 206/2014-33: „*Úřední záznamy byly čteny při ústním jednání u městského úřadu (srov. protokol z ústního jednání), jsou založeny ve správním spise a stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit v průběhu správního řízení; správní orgány z nich proto mohly při rozhodování vycházet (nejedná se ani o podklady získané nezákonně).... Je třeba dodat, že stěžovatel nebyl postižen výhradně na základě těchto dvou úředních záznamů. Úřední záznamy nejsou v rozporu s dalšími důkazy obsaženými ve správním spise (zejména s fotodokumentací a záznamem o přestupku), naopak s nimi korespondují.“* I v posuzovaném případě žalobkyně nebyla shledána vinnou pouze na základě těchto dokumentů, avšak byla s nimi seznámena a jejich obsah plně koresponduje s výpověďmi svědků, na jejichž základě byla uznána vinnou. Při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 16. 9. 2015 pak byla žalobkyně výslovně konfrontována s protokolem o výsledku osoby podezřelé ze dne 3. 4. 2015 a jeho obsah, tj. že žalobkyně nejprve policistovi sdělila, že telefon u sebe nemá, ale po chvíli jednomu z nich telefon vydala, nepopřela (pouze přednesla nevěrohodná tvrzení o tom, že policisté jí měli při podání vysvětlení vyhrožovat vzetím do vazby). Z vyložených důvodů soud uzavřel, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nemohou ani obstát námitky proti dokazování úředním záznamem. Soud se rovněž ztotožňuje se správními orgány, že výpovědi paní A., jak vyplývají z obsahu správního spisu, jsou konzistentní a věrohodné, naopak tvrzení žalobkyně o tom, že chtěla telefon předat správě, příp. ostraze obchodního centra, jsou z uvedených důvodů nevěrohodná. Ze všech uvedených důvodů pak soud dospěl k závěru, že jelikož došlo ke zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, bylo nadbytečné přistupovat ke svědecké výpovědi dalšího zasahujícího policisty pana V., který byl v době správního řízení v několikaměsíční dočasné pracovní neschopnosti, a k provedení důkazu záznamem výpovědi paní A. z hlavního líčení u Obvodního soudu pro Prahu 5. Stav věci byl jednoznačně zjištěn i bez provedení těchto důkazů. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně dokonce i před zasahujícím policistou popřela, že by měla mobilní telefon u sebe. Nelze tak přisvědčit ani námitce, že žalobkyně byla zmatená z nastalé konfliktní situace; i kdyby tomu tak skutečně bylo, nepochybně by nezapřela učiněný „nález“ telefonu jak panu M., obsluze provozovny Hafíkov, tak i zasahujícímu policistovi.
16. Soud nedospěl k závěru, že by správní orgány neodůvodněně při hodnocení důkazů vyzdvihly skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně a naopak pominuly skutečnosti svědčící v její prospěch. Jak plyne ze shora uvedeného, „skutečnosti“, jež mají svědčit ve prospěch žalobkyně, jsou často pouze nevěrohodnými tvrzeními. Žalobkynin přednesená tvrzení, že žalobkyně si nepočínala způsobem, že by telefon skrývala, nebo že poskytla policistům ihned na požádání svoji kabelku k prohlídce, jsou nevěrohodná, příp. nijak nehovoří v její prospěch, jelikož žalobkyně měla telefon ukrytý ve svém oděvu, nikoliv v kabelce, a přes dotaz pana M. a zasahujícího policisty nepravdivě uvedla, že telefon u sebe nemá. Skutečnost, že žalobkyně se vrátila do provozovny Hafíkov (kde měla své děti), soud nepovažuje za skutečnost hovořící ve prospěch ani v neprospěch žalobkyně. To, že žalobkyně zaplatila účet u baru, pak soud rovněž nepovažuje za skutečnost hovořící v její prospěch, ale za naprostou samozřejmost (která navíc nemá žádnou souvislost s posuzovanou věcí). Z učiněných skutkových zjištění je zjevné, že se nejednalo o jakési nedorozumění, jak namítala žalobkyně, nýbrž že se žalobkyně úmyslně zmocnila cizího mobilního telefonu a nehodlala jej vrátit ani odevzdat. V případě žalobkyně tedy došlo

k naplnění skutkové podstaty přestupku krádeže dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016.

17. Pokud jde o žalobkyní poukazované tvrzení správního orgánu prvního stupně, že žalobkyni chybí „jakákoliv sebereflexe a je naprosto imunní k neštěstí jiného“, soud konstatuje, že dané tvrzení není příliš vhodné, na druhou stranu se však nejedná o nosný důvod rozhodnutí – toto tvrzení je řečeno spíše na okraj, a tedy nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
18. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně